

Nový Jeruzalém č. 1/2026

Zpravodaj pro 313. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
ve Velkém Meziříčí – v úterý 13. ledna 2025 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb na úmysly NJ v Olešnici: Ve čtvrtek 11. prosince 2025 na mši svatě při pouti NJ bylo asi 150 věřících. Pán Bůh odplaf osmi kněžím za jejich službu při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly pouti Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry u lidí v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Na začátku programu **požehnal P. Pavel Havlát novou sochu Panny Marie**, matky Lásky, kterou jsme přivezli z Polska, když jsme tam putovali po stopách svaté Faustýny. Původní soška byla dovezena z Koclífova P. Stanislavem Tvarůzkem a jLK 8. prosince 1999 do kaple svatých Sedmipočteníků a svaté Zdislavy ve Víru. První pouť Nový Jeruzalém byla 12. ledna. 2000 v Olešnici a hlavním celebrantem byl Pavel Havlát.

Promluva P. Pavla Havláta při pouti Nový Jeruzalém v Olešnici:

Slyšeli jsme, že **Boží království trpí násilí**. Tak Bohu díky, že jste si udělali násilí, všeho jste nechali, oblékli jste se a někteří jste došli, někteří jste dojeli, něco vás to stálo, ale Bohu díky, násilníci uchvacují Boží království. Přišli jsme tady hlavně za Pannou Marií, je to její den, její pouť a skrze ni **dotaváme milost za milostí**. Jáhen Ladislav měl takový **KRÁSNÝ** nápad – že se dneska setkají tři Panny Marie. Panna Maria Vranovská, Panna Maria Fatimská a zítra slavíme Pannu Marii Guadalupskou. Ale když jsem se nad tím víc zamyslel, tak tento týden je plný Panny Marie. Protože v pondělí byla Panna Maria Neposkvrněná. Na ten svátek moc rád vzpomínám, protože před třiceti lety jsem byl studijně v Římě a šli jsme s kadidelnicí, když Jan Pavel II. se modlil u toho velkého mariánského sloupu a pak nám všem udělal křížek na čelo a mě ještě pohladil po tváři. To víte, byl jsem jako v sedmém nebi. To víte, že na to rád vzpomínám. Ve středu, včera, byla Panna Maria Loretánská, to nám připomíná, že Panna Maria s námi bydlí. Prostě s námi je, s námi žije, má také svůj domeček, kéž ho má v každé naší rodině. Zítra bude Panna Maria Guadalupská, zároveň je s námi Panna Maria Fatimská – vaše matka Lásky. Je tady Panna Maria – Matka Boží a matka každého z nás. Nedávno jsem četl vzpomínku jedné starší ženy, která vzpomínala na mamku. *Mamka byla takový obětavec, když jí bylo třicet šest, tak ovdověla. Měla nás šest. Musela tvrdě pracovat, ale měla nás ráda, darovala nám celý svůj život. Hrála si s námi, modlila se s námi, když už jsme trošku unesli motyku, tak jsme jí museli pomáhat, i když si nám to občas nelíbilo, ale potom, když jsme odcházeli do světa, tak jsme věděli, že jsme milovaní, uměli jsme se modlit a uměli jsme pracovat. Samozřejmě jsme maminku navštěvovali, postarali jsme se o ni. Když už byla stará, tak se nás u ní na svatého Štěpána scházelo šedesát pět – děti, vnoučata, pravnoučata –KRÁSA. Víte, co se mně na tom vyprávění velice líbilo? Kéž by z našich domovů odcházeli takto připravení lidé do života – kteří vědí, že jsou milováni, umí se modlit a umí pracovat.* Umí se postavit k životu. Když jsem si to přečetl, tak jsem si hned vzpomněl na Pannu Marii, že to dělá s námi ona. Ona nám pomáhá, abychom věděli, že jsme Bohem milované Boží děti. Ona nás vede k modlitbě a ke krásnému a důvěrnému vztahu s Bohem. A ona nás učí pracovat. Pracovat na sobě a dělat tady dobré dílo. Přinášet už zde kousek Božího království. To je dílo Panny Marie. Ale přeče jenom se vrátím k nápadu Ladislava a řeknu něco k těm třem Mariím. Prvně vezmu **Pannu Marii Vranovskou**, odkud jsem přišel. Panna Maria se tam zjevila roku 1240 a uzdravila ze slepoty jednoho šlechtice a ukázala mu správnou cestu z pralesa, tehdejšího lesa. To je taková první věc, o kterou můžeme prosit, na přímluvu Panny Marie, abychom třeba nějak nově otevřeli oči. **At' Panna Maria uzdraví náš vnitřní zrak. Že se na něco dokážu podívat jinak, že se na někoho dokážu podívat jinak.** Na svou životní situaci se dokážu podívat jinak. Je milion možností. Známe jednoho mladíka, on tak žil hodně sám pro sebe, ale potom si udělal hezkou pouť do Medžugorje. A začal jednou za týden odpoledne dělat dobrovolníka v hospici. A teďka už tam chodí dvakrát za týden. Nedávno jsem ho viděl a říkám mu: „Jirko, jseš borec, jseš obětavec!“ On říkal: „Nejsu nic moc, ale možná přichází troška moudrosti.“

Přeče neprosedím celý mládí u počítače.“ **KRÁSA. Otevření očí, že věci mohou být jinak, že se můžu k životu postavit jinak.** Nebo nedávno jsem mluvil s jednou mladou maminkou, má dvě malé děti, hodného manžela, mají se rádi, spolu se modlí, krásná rodinka. A ten manžel má malý byteček, tam si zavedl tuto nevěstu a tam žijí. No ale ten byteček je ve třetím poschodí a není tam výtah. Ještě jsou někde takové paneláky. A tato mladá maminka říkala – postupně mě to začalo vadit. Všechno nosit do třetího poschodí a začala jsem být nepříjemná – jestli by nešel najít jiný byteček, jestli by to nemohl manžel zařídit jinak. Ale ono to nejde, on je obyčejný dělník, nemají peníze a tak to tak musí být. A ona říkala, že právě **díky tomu, že se modlí každý den různec a vidí, co dělá Panna Maria a co dělá Ježíš, že si toho zavčas všimla** – že občas dělá dusno, že je nepříjemná a řekla si, ne, to tak nejde. Můžu děkovat Pánu Bohu, že mám manžela, který mě má rád, který mně se vším pomůže, vychází mi vstříc, spolu se modlíme, spolu vychováváme děti, vždyť je to úžasný. A udělala rozhodnutí – já musím být jiná. Já musím být srdce rodiny. A v tom třetím poschodí, do kterého tahám všechny kabely, musím vytvářet **krásný domov. Otevření očí, otevření vnitřního zraku. A že můžu věci změnit.** Jak to hezky řekl papež Lev: „**Jsmo poutníci naděje. Naděje vede ke skutku a skutek vede ke změně.**“ A tak můžete popřemýšlet, co byste dali do mše svatě, na co byste se potřebovali podívat jinak. Pak je tady **Panna Maria Guadalupská**. Ta se zjevila v roce 1531 chudému rolníkovi Juanu Diegovi z kmene Aztéků. Je to v dnešním Mexiku a byli tam misionáři víc jak deset let. Ale pořád se františkánům nedařilo udělat nějakou evangelizaci, která by obrátila ten miliónový národ Aztéků. A do té chvíle přichází Matka Boží a zjeví se chudému rolníkovi. Už tam několik lidí uvěřilo, i tento rolník s manželkou. Bosky chodili tři hodiny na mši svatou a tři hodiny zase zpátky. Tak tam žili, prostě chudí rolníci. Vyšší třída mohla nosit sandále, to tehdy tak bylo. A přišla Panna Maria, čtyřikrát se mu zjevila a prosila o postavení kostela. A **to je krásné**, co se tam vlastně stalo. Ona přijde a říká: „Juane, nejužbožejší z svých synů, já tě mám ráda a já jsem tvoje matka. Ničeho se neboj, jsi pod ochranou mého pláště. A vyříd' moji věc.“ Aby šel za biskupem, a vše to vyřídil. Moc krásné zjevení. Co tím chci říct. On pochopil, poznal a spolu s ním všichni ti chudí lidé, že jsou milovaní. Oni brali ty Španěly, ty bělochy skoro jako zjevení, jako posly nebe. A pořád, že oni jsou jako nic, že snaží věřit, že hledají. Najednou zjistili, samo nebe jim řeklo, Matka Boží jim dala prožít, že jsou milovaní. **KRÁSA.** Mně to přijde podobné jako v Medžugorje. Když tam Panna Maria přišla, než začala s nějakými požadavky – co řekla? „**Milé děti. Já jsem přišla, abych vás naučila vnímat a prožívat Boží lásku. Já jsem k vám přišla pomoci objevit Boží lásku a uvěřit v ni.**“ Tak jak to říká svatý Jan: „**My jsme poznali Boží lásku a uvěřili jsme v ni.**“ Nedávno jsem slyšel takovou myšlenku, ten člověk řekl: „Ono se moc mluví o tom, že Pán Bůh vás má rád, takové jací jste, a je to takové klíše.“ A já mu říkám: „Mně zase připadá, že se o tom mluví málo. A ještě méně se to prožívá.“ Že bych skutečně žil z toho, že jsem milovaný, to musí být základní míra mé víry a mé existence. Když se občas někoho zeptám: „Věříš tomu, že tě má Pán Bůh rád?“ Často jsou to rozpaky – nevím, možná, až se polepším, uvidíme, nejsem si jistý – ale toto má být **naše největší jistota**. Jsi milované, chtěné, obejmuté a požehnané Boží dítě. Hotovo, **KRÁSA.** Kéž bychom toto prožili. V začátku adventu bylo evangelium, kde Pán Ježíš mluvil o tom, jak to bude na konci. Byl tam ten příběh – jeden bude vzat a druhý ponechán, jedna bude vzata, druhá ponechána. Dá se to vysvětlit různě, ale víte, co jsem dal za úkol farníkům u nás? Aby celý Advent se snažili prožít, že už jsou vzati! My už jsme vzati. Bůh od věků si tě vyvolil, Bůh od věků si nás zamiloval. Poslal svého Syna, abychom my měli život. Ježíš za tebe umřel a vstal a dal ti Ducha Svatého. Byli jsme pokřtěni, dostali jsme víru, naději a lásku. Milost za milostí. Ježíš nám stále dává svoje Tělo a Krev. Odpouští hříchy, kdykoli ho o to prosíme, milost za milostí. To má být největší radost mého života. A d'abdel to ví, a proto to nejvíc zpochybňuje. Že nejsme milovaní. Anebo, až budeme hodní, až budeme dobří. **KRÁSA.** A Panna Maria tam v Medžugorje říká: „Proč je tolik lidí smutných, proč je tolik lidí v úzkostech a proč je tolik lidí zlých? Protože nepoznali Boží lásku. Můžeme dnes prosit: „Pane Bože, pomoz mi, ať poznám tvou lásku, ke mně a ať v ni uvěřím. Matka Boží tam ještě říká: „**Jen ten, kdo uvěří v Boží lásku, může být skutečně užitečný.** Protože bude ze své pokladnice dávat poklady ostatním. Četl jsem nedávno takový pěkný příběh o jedné mladé ženě, zemřela na rakovinu, ve 28 letech. Klára Petrini – je v procesu blahořečení. Šťastná rodina, čekali dvojčátka, ale ta byla vážně nemocná. Narodila se a za pár hodin zemřela. Ještě je stihli s manželem pokřtít, pan farář by to do nemocnice nestihl. Čekali

další dítě, to už bylo zdravé, ale jí našli rakovinu. Ona odmítla léčbu chemoterapií, aby si dítěti nic nestalo. Narodil se zdravý chlapeček, František. Začala chemoterapie, ale bylo už pozdě a ona do roka zemřela. Ale tomuto svému synovi napsala dopis. **PŘEKRÁSNÉ.** „Milý Františku, já jsem tvoje maminka, mám tě moc ráda a těším se, že se jednou setkáme a obejmeme se.“ A píše tam další různé věci. A je to **krásné**, jak tam říká: „Františku, jenom tě jako maminka prosím, žij podle Božích přikázání. A pokud budeš dělat cokoli, **vždycky pamatuj na život věčný.** Není to **krásné** poselství? Toto když řekne milující mamka, to musí zasáhnout srdce toho dítěte. Její manžel říkal – některých věcí se bála, třeba pavouků, ale nebála se zemřít. Protože žila z lásky. Ona sama v tom dopise píše ještě **krásnou** větu: „Ten kdo miluje, ví, že nic nevlastní. Život dostal jako dar, aby ho celý daroval.“ A ona to udělala. To je **KRÁSA.** To je druhá věc – na přímluvu Panny Marie Gudalupské, jistota o Boží lásce a její lásce a blízkosti. **KRÁSA.** A třetí věc – **Panna Maria Fatimská** – všechny tři, které tady zmiňuji, jsou ve stejné podobě. Je to žena, která se modlí. Ve Fatimě prosila, ať se modlíme a ať činíme pokání. Jsme milované Boží děti, ale jsme také hříšníci. A celý náš život je také celožitovní obrácení. Víím, že jsem milován a z lásky k Bohu chci být takový, jakého mě chce mít. Dávat pryč, co je špatné a přijímat to, co je dobré. **Ať jsem Boží oslavou, radostí a chválou.** Vždycky si říkám, že když na sobě člověk pracuje, že je to boj o lásku. O lásku k Bohu, ať má ze mě radost, a o lásku k lidem, ať jsem pro ně darem. Je to prostě bitva, buď vyhraje láska nebo sobectví. Pýcha nebo sebedarování. A Bůh nám v tom **krásně** pomáhá. Bylo zjeveno třetí fatimské poselství a tam je jedna taková scéna. Anděl má ohnivý meč a chce trestat zem, ale vedle něho je Matka Boží a z jejích rukou tryskají paprsky milostí. A ty paprsky milostí zhášejí ten ohnivý meč. Anděl je trochu bezradný, protože nemůže udělat to, co udělat má a tak se sklání nad zeměkouli a volá: „**Pokání, pokání, pokání!**“ Tak si můžeme jako třetí věc vyprosit: „Pane Bože, pomoz mi, ať jsem na opravdu celožitovní cestě proměny. A dej mi sílu odhodit všechno co se Bohu nelíbí.“ Nedávno bylo svatořečení velkého apoštola růžence – **svatý Bartolo Longo.** Kdyby někdo pochyboval, že mu Bůh nemůže něco odpustit, tak se můžeme podívat na tohoto člověka. Apoštol růžence, stavitel baziliky Panny Marie Pompejské. Byl to okultista, věnoval se vyvolávání duchů a stal se satanistickým knězem. Ale naštěstí měl pár dobrých přátel, kteří mu mluvili do života a nasměrovali ho za několika dobrými kněžími, kteří mu pomohli. A ten Bartolo říká krásnou věc: „Bůh mě ušetřil, že jsem nevstoupil do nejhlubších bažin temnoty. Že jsem v srdci pořád hledal pravdu a Bůh uchopil ten kousek dobré vůle a zachránil tohoto člověka. Ale on měl hroznou pochybnost, že když je jednou zasněžen ďáblůvi a upsán krví, že už to nejde nikdy změnit. Ale jeden kněz mu řekl: „**Pamatuj si, kdo se modlí růženec a šíří růženec, bude spasen.**“ A toto si Bartolo vzal jako bernou minci. A v Pompejích, na okraji Neapole se modlil s lidmi růženec, šířil ho, začal stavět kostel. Bylo mnoho problémů, dělal sbírky i od zednářů a okultistů. Říkal jim, třeba ten dar tě jednou zachrání a postavil obrovskou basiliku. Byl to modlitebník, možná od něho znáte pompejskou nověnu. Vedle kostela postavil dům pro sto sirotků. Potom ho prosili, aby postavil dům pro děti vězňů, zase pro sto mladých lidí. Ohromné dílo. Čerpal sílu z Božího milosrdenství. Jak on říkával: „Celý svůj život chci Bohu oplácet jeho milosrdenství.“ Co je teď můj úkol? Být svatý! Nejsem svatý. Padám, ale pořád vstávám. Díky podané Boží ruce. **KRÁSA.** Cesta obrácení, někdy je obrácení veliké, někdy malíčké, někdy nám i nejbližší pomohou k obrácení. Zakončím jedním příběhem, který jsem slyšel před několika roky. Bylo to v jedné rodině, dva dny před Vánocemi. Taťka přestal mluvit s rodinou, on to tak občas dělal, nějak se zasekl a nemluvil. Bylo dusno a trvalo to několik dní. Byly dva dny před Vánoci a mamka řekla: „Děcka pojďte, jdeme se taťkovi omluvit, jestli jsme mu ublížili.“ „Proč – říkaly děti – my jsme nic neudělaly, to je nespravedlivé!“ Mamka řekla: „Pojďte.“ Pomodlili se a šli. Omlouvali se taťkovi a stal se zázrak. Táta řekl: „Promiňte, já jsem ten problém, mám psychické problémy a dělám tady dusno. Odpusťte mi to.“ Poprvé se omluvil. Objal manželku, políbil, děčka pohladil. **A začalo něco nového. A byly to jedny z nejkrásnějších Vánoc.** Musíme si pomoci navzájem – láskou, modlitbou. Svátky jsou tak krásný proto, abychom si doma řekli: „**Moc ti za všechno děkuji a promiň, když jsem ti něčím ublížil, ublížila.**“ I na to jsou vánoční svátky. To dělá zázraky. Bohu díky, díky za to, že tu teď můžeme být s Matkou lásky. Děkujeme ti Pane Ježíši, že jsi nám dal Pannu Marii jako naši skutečnou maminku, Svěřujeme se do tvého Srdce a do srdce jejího .... a důvěřujeme ti. **AMEN.**

Sbírka: Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme darovali **18 600 Kč** na pomoc početným rodinám. Poděkování patří také místnímu faráři P. Tomáši Šimovi a farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat' za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ ve Velkém Meziříčí - P. Mgr. Jaroslava Laštovičky, faráře v Hlubokých Mašůvkách a Únanově. Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působistě: Narodil jsem se v roce 1989. Dětství jsem prožil ve vesnici Míchov, která patří do farnosti Jimramov. Právě tam se formovaly mé první vztahy k víře i k církvi. Po maturitě na střední škole v Rosicích u Brna, kde jsem vystudoval obor umělecký truhlář, jsem rok pracoval u svého otce v truhlárně. Následně jsem vstoupil do kněžského semináře a po šesti letech studia jsem byl v roce 2015 vysvěcen na jáhna. Mým prvním působistěm bylo Znojmo. Po roce jsem byl už jako kněz poslán na poutní místo do Žarošic a zároveň do farností Archlebov a Želetice, kde jsem tři roky působil jako kaplan. Další dva roky jsem sloužil jako kaplan ve Velkém Meziříčí, Netině a Borech. Poté jsem byl ustanoven farářem na poutním místě Hluboké Mašůvky a ve farnosti Únanov. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Velkou roli sehrál dobrý příklad kněží, kteří působili v Jimramově. Nejvíce mě ovlivnili dva z nich. Prvním byl otec Miroslav Bičičtš, kněz, důchodce ze sousední farnosti Dalečín. Do Jimramova pravidelně dojížděl sloužit mše svaté ve všední dny, jednou měsíčně také v neděli a zpovídal. Učil mě ministrovat, vedl mě k účtě k Nejsvětější svátosti a velmi mi pomáhal při osobním rozlišování kněžského povolání. Druhým byl Mons. Josef Laštovica, vatikánský prelát pocházející z Jimramova, který byl zároveň mým vzdáleným příbuzným. Jeho životní svědectví a věrnost církvi pro mě byly silnou inspirací. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Za nejdůležitější a zároveň nejkrásnější považuji slavení mše svaté, službu smíření ve svátosti smíření a blízkost lidem. Právě tyto věci jsou v dnešní době mimořádně potřebné – být lidem nablízku, naslouchat jim a přinášet jim Kristovu naději. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Především žít svou víru ve všedním životě, ve své práci, v rodině, ve vztazích. Jde o tiché, ale velmi silné svědectví, kdy se člověk snaží žít podle evangelia tak, jak nejlépe dovede. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ ve Vel. Meziříčí?** Ze sbírky se nejprve uhradí nejnnutnější náklady. To, co zůstane, bych chtěl věnovat sdružení Cesta 121, které se věnuje pomoci kněžím ve stáří a v nemoci. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Jako každý člověk zápasím se svými chybami a hříchy. Je to každodenní boj, který mě zároveň učí pokoře a vědomí, že se bez Boží pomoci neobejdu. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Velkou radost mi udělalo, že naše poutní místo je jedním z míst svatého roku. Viděl jsem, kolik poutníků přišlo, využilo této mimořádné milosti a otevřelo se Božímu působení. Bylo to velmi povzbudivé a krásné svědectví živé víry.

Pozvánky: Kunštát – 3.1. 2026. V 7:30 mše svatá, při které poděkujeme za 100. rok od narození P. Mudra. Ladislava Kubíčka. **Křižanov:** Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin. První soboty v Netině.** 3. 1. - sv. zpověď od 15 h, sv. růženec od 15:25 h, v 16.00 mše svatá, na starosti jí má farnost Velké Meziříčí, promluva na téma: LÁSKA - 1. z plodů Ducha Svatého; 7. 2. – sv. zpověď od 15 h, sv. růženec od 15:25 h, v 16.00 mše svatá, na starosti jí má farnost Uhřínov, promluva na téma: RADOST - 2. z plodů Ducha Svatého. **Pěší poutníci vycházejí ve 12:30 z kostela sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí na náměstí.** Můžete se přidat v Lavičkách zhruba v 13:45 nebo v Závistí zhruba ve 14:30 hod.

Plán poutí NJ na rok 2026:

17. březen – Křižanov	14. duben – Měřín	12. květen – Bohdalov
16. červen – Kunštát	14. červenec – Sádek	11. srpen - 15. září – Pavlov
13. říjen - Křoví	12. listopad – Sebranice u Litomyšle	15. prosinec – Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 314. pout' Nový Jeruzalém do Bedřichova ve čtvrtek 12. února 2026 v 17 hodin. Hlavní celebrant P. Mgr. Petr Papoušek, farář v Deblíně, Křoví a Svatoslavi. Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 1. 2026. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné,

592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz;

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970